

EL cas de Banca Catalana, guardant les diferències degudes, és una mena de cometa Halley en miniatura: apareix i desapareix en dates fixes, amb una regularitat escamnadora. I també hi ha qui diu que anuncia desgràcies.

Però així com el cometa obeeix —sembla— uns lleis físiques, la qüestió de Banca Catalana fa tot l'efecte que depèn d'unes lleis polítiques. L'estratègia de les seves aparicions convida a sospitar-ho, per bona fe que s'hi vulgui posar.

Amb la paraula "lleis" ocorre una cosa curiosa: escrita en plural té un significat obert a totes les opinions, però en singular se sacralitza i fins i tot incita a escriure-la amb majúscula. La Llei té fama de seriosa i circumspecta, hi ha un acord en el sentit que tothom calli fins que Ella hagi dit l'última paraula. Però com que els acords són molt sovint provisio-

Caldrà modificar el reglament?

nals, sempre hi ha qui se'ls salta. A desgrat de les declaracions solemnes de personatges i d'organitzacions, assegurant que no diran res fins que hagi parlat la Llei, se saben coses.

Algun comentarista, dels de columna periòdica, ja ha escrit articles d'aquells que fan pensar. Un d'ells, que no es distingeix pas pel seu esperit progressista (sinó tot al contrari) ha assenyalat el fet —i el qualifica d'inoportú— que els esclats del "cas Banca Catalana" coincideixen amb períodes electorals. El primer, immediatament després de les autonòmiques, i el segon ara, tot just després de les eleccions generals.

Un altre articulista, que signa

amb unes inicials que es poden interpretar com a pseudònim, es mostra més incisiu: recalca l'extremada diligència, gairebé la pressa, dels fiscals que s'han ocupat de l'afer en aquesta fase de demanar processaments. I tot seguit lamenta que no s'hagin fet servir els mateixos escrúpols legals en la cinquantena de crisis bancàries que s'han produït a l'Estat espanyol, alguna d'elles amb caràcter d'escàndol gros.

Es diria que ens donen un tracte preferent o, pel cap baix, que som la preocupació predilecta. D'una manera semblant, els alts tribunals encarregats de vetllar per la Constitució es mostren extremadament puntimirats pel que

fa a Catalunya. Ja que acabem de viure un campionat mundial de futbol, podríem fer servir semblances futbolístiques: a la més petita, ens ensenyen targeta groga i, a hores d'ara, ja ens han castigat amb algun penalty injust o amb uns fora de joc inexistents.

Té raó el comentarista que signa amb les tres lletres: si el mateix rigor i la mateixa diligència s'haguessin utilitzat en tots els casos que reclamen l'acció de la justícia, tot seria diferent. Però es veu que les úniques diferències les marquem nosaltres.

La llàstima és que, al final, potser no s'evitarà el joc violent, sobretot el dels jugadors —amb força física— que practiquen la violència submergida. És inevitable de pensar que la por a aquests darrers és la causa de la parcialitat dels àrbitres.

PERE CALDERS